

LOF VAN DE HEER

met een wonder uit Bourgondië

een vroegchristelijk Latijns gedicht uit de 4e eeuw

Vincent Hunink

---

gepubliceerd in: Olivier Hekster en Corjo Jansen, *Constantijn de Grote. Traditie en verandering*, Vantilt, Nijmegen 2012, 161-171

Poëzie was een luxe waar vroege christenen in het westen geen tijd voor hadden. Hun godsdienst was een ernstige zaak en gold bovendien als officieel verboden. Christelijke auteurs hadden de handen vol aan het verdedigen van het christendom tegenover de argwanende buitenwacht en aan het bestrijden van verscheurende interne conflicten. Slechts een enkeling waagde zich aan een dichtelijk experiment, zoals Commodianus, die rond 250 een reeks duistere christelijke gedichten schreef in een bevreemdend, woest metrum.¹ Maar hij maakte geen school: degelijk, onartistiek proza bleef voor christenen de norm.

Dat veranderde in het jaar 313, toen keizer Constantijn het christendom legaliseerde. Daarmee kwam er ruimte voor nieuwe ideeën en nieuwe vormen, waaronder een echte christelijke poëzie. Maar het leidde niet tot een revolutie binnen de literatuur. Latijn schrijvende Christenen knoopten nadrukkelijk aan bij de aloude, beproefde namen en technieken uit de lange, niet-christelijke traditie van Rome. Met name de grote dichter Vergilius bleef een groot voorbeeld.

Dat dit een goede zaak was had Constantijn zelf uitgedragen, onder meer in een beroemde, lange redevoering uit 320. Daarin stelde hij expliciet dat de 'grootste dichter van Italië' in zijn vierde Ecloga blijk had gegeven van grote wijsheid: de daar beschreven geboorte van een bijzonder kind dat de wereld zou veranderen kon niet anders zijn dan een voorspelling van de komst van Christus.

Met die invloedrijke interpretatie was de geliefde en al eeuwen op school gelezen dichter feitelijk opnieuw 'salonfähig' geworden. En zo was het kader geschapen voor een Latijnse, christelijke poëzie: christelijke inspiratie, Vergiliaanse vormtaal.

Een van de eerste schrijvers die de handschoen oppakte is een anonieme dichter uit Gallië. Ergens tussen 317 en 323 maakte hij een lofdicht op God en Constantijn in 148 Vergiliaanse hexameters. Als aanleiding voor deze *Laudes Domini*² dient een wonder ergens

---

¹ Het gaat hierbij om verzen die duidelijk bedoeld zijn als hexameters, maar die klassieke regels van lange en korte lettergrepen vrijwel niet meer in acht nemen. De poëzie van Commodianus is vurig van toon en heeft een sterk eschatologisch karakter. Uit dit werk is nooit iets in Nederlandse vertaling gepubliceerd.

² Zie P. van der Weijden, *Laudes Domini*, tekst, vertaling en commentaar, Amsterdam 1967. Een recentere tekst is: Aniello Salzano, *Laudes Domini*, introduzione, testo, traduzione e commento, Napoli 2001. Zie ook: Aniello Salzano, *Agli inizi della poesia cristiana Latina, autori anonimi dei secc. IV-V*, Salerno 2006, 55-79.

in Bourgondië, mogelijk de stad Autun. Als een man wordt bijgezet in het graf van zijn reeds overleden vrouw zien de omstanders hoe de dode haar linkerarm verheft om haar man te verwelkomen.

De dichter barst vervolgens los in een tweevoudige lofprijzing van God. Eerst wordt Zijn rol als Schepper van alles belicht. Een dankbaar onderwerp natuurlijk, want er is veel moois in de wereld te noemen. Daarna volgt een tweede serie lovende regels over de menswording van Christus, Zijn optreden op aarde en terugkeer naar de hemel. Het gedicht eindigt met een korte, maar intense lofprijzing van Constantijn. De keizer komt als schepsel ná Christus, veelzeggend genoeg, maar staat wel boven alle andere mensen, inclusief zijn eigen zoons. De contouren van een absoluut keizerschap, met God bovenaan en de keizer als de tweede in de hiërarchie, worden hier al zichtbaar.

Het gedicht is geschreven in keurig lopende hexameters.³ De dichter zal dus wel hebben behoord tot de goed opgeleide bovenklasse, de Romeinse elite. Uit een paar details blijkt duidelijk dat hij met zijn tekst reageerde op Constantijns edict van 313. Hij wist de tekenen van zijn tijd dus goed te verstaan. Het gedicht laat zich daarmee allereerst lezen als een politiek belangrijke tekst.

Maar ook voor de ontwikkeling van het christelijk denken is de Lof van de Heer boeiend. Vooral de beknopte weergave van de geboorte en het handelen van Christus roept intrigerende vragen op. Waarom wordt Christus' kruisdood niet beschreven? Het centrale woord 'kruis' komt in het gedicht niet eens voor. Was het begrip te beladen, toch nog te zeer aanstootgevend? En hoe komt het apocriefe verhaal over Christus' hellevaart terecht in dit gedicht? En waarom staat het pas aan het slot, ná Christus' Hemelvaart, terwijl de episode in de niet-bijbelse traditie altijd wordt gekoppeld aan het Paasverhaal?

Zo levert dit oudst bewaarde voorbeeld van reguliere Vroegchristelijk Latijnse poëzie genoeg dat verwondering wekt. En hier en daar misschien ook bewondering.⁴

LOF VAN DE HEER

Wie wil er klagen dat de deugd
pas op het laatst beloond wordt?
Of wie zegt dat Gods beloften
langzaam, moeizaam gaan?
Wie meet met louter mensenmaat
besluiten van de Rechter
aller tijden? Of vindt 'traag'

---

³ In de onder in deze bijdrage opgenomen, integrale vertaling is elke hexameter weergegeven met twee korte jambisch-trocheïsche verzen met respectievelijk vier en drie heffingen. Praktisch gezien kan dit gelden als het zevenvoetige jambische vers zoals M. d'Hane-Scheltema dat toepast voor haar vertalingen van Ovidius' *Metamorphosen* (1993) en Vergilius' *Aeneis* (2000), maar dan verdeeld over twee regels. Verder is de tekst voorzien van witregels. Deze indeling in 'strofen' of paragrafen dient alleen de leesbaarheid en gaat dus niet terug op het origineel.

⁴ De vertaling is gemaakt op basis van de tekst van Van der Weijden (zie noot 2), op enkele punten aangepast op grond van de uitgave van Salzano. Het teken <...> in de vertaling duidt op een lacune in het origineel. Een Latijnse tekst die parallel is opgemaakt aan deze vertaling is te vinden op: <http://laudes.vincenthunink.nl>. Ik dank dr. Michiel Op de Coul (Universiteit van Tilburg), die de tekst heeft meegelezen.

wat eeuwen moeten brengen?
Kijk, de grote dag die loon
zal geven naar verdienste
komt nabij! Daarvan getuigt
een stralend, roemrijk feit.

Want waar met zijn massale vloed
de Saône langs de oevers
glijdt en traag zijn watermassa
amper stromen laat, waar
het Haeduer-volk, met Remus' stad
zo hecht verbonden, woont,
daar was een echtpaar vroom en trouw,
jawel, ik weet het nog;
de goddelijke wet bekroonde
wat hun liefde waard was.

Beiden wensten éérst te sterven,
vóór de ander, want
dan was een liefdevolle uitvaart
wel voor hen verzekerd.
Doch het lot beschikte anders:
eerst vertrok de vrouw.
De echtgenoot, ontheemd, liet toen
een holte slaan in de rots:
voor mensen een gastvrij onderkomen,
zij het na de dood,
Die plaats bezocht hij zelf om eeuwig
trouw aan haar te zweren:
bij leven hadden zij één bed
gedeeld, en nu Gods wil
voltrokken was zou ook één graf
hen beiden in zich bergen.

Zijn beloften op dat uur
bereikten reeds zijn vrouw
en zo bereidde zij een wonder
voor die zuivere tijd!

Men bindt bij overledenen
de armen en handen steeds
stevig aan het dode lichaam
vast: ze dienen goed,
een mensenleven lang, voor al
wat mensen moeten doen
en mogen daarom niet ontbinden
in een vormloos verval.

Maar kijk, zodra de echtgenoot
dan sterft, zodat hij in het
eerder voorbestemde graf
kan worden bijgezet,
zodra zijn dood de poort des doods
geopend heeft en in het
huiveringwekkend huis onwelkom
daglicht binnendringt,
reikt daar de vrouw, ongelofelijk!,
haar linkerhand omhoog:
een tastbaar, levend liefdeblijk
als welkom voor haar man.

Wie gaf gevoelens aan het graf?
Wie maakte deze boeien
los? Hoe kon die dode vrouw
haar man als schim zien komen?

U doet dit alles, Christus, God!
Uw tekens gaan hier voort!
U laat ons stilaan zien hoe dode
ledematen herrijzen.

Dat U kwam was reeds voorzegd
door heilige profeten:
onvergankelijk kind van God,
Beheerser naast de Heerser.
In geen van zijn gedachten is
de Vader zonder U.

De zee kent nu op Uw bevel
zijn vastgestelde grenzen:
met zijn massa mag hij niet
de aarde overspoelen!
Zo omsluiten nu vlakke kusten
bergenhoge golven.
Ja, de aarde werd stabiel
en kreeg van U veel gaven
voor ons nut, door U geschonken
met Uw Vaderliefde.

Met U als borg vertrouwen mensen
zaaisel toe aan de voren,
waardoor nieuwe oogst uit dorre
plaggen bovenkomt.
Op Uw bevel druipt nectar rijkelijk
langs de wijnstok neer

en druppen sappen uit de bomen,
heerlijk voor aan tafel,
tevens heilzaam medicijn,
...en honing, zalig zoet!
Op Uw bevel zijn alle dieren
aan de mens onderdanig,
buigen bomen zwaar beladen
met vruchten naar omlaag:
een nieuwe lading, jaar na jaar,
waar niemand nog voor zaait.
Op Uw bevel wordt door rivieren
onze arbeid gesteund,
hernieuwen zij ons leven met
de zegen van hun water.
En dankzij U is het zeevlak vol
met zeilenrijke schepen,
varen zeelui tot in havens
achter oceanen.

Toen de elementen vaste
vorm hadden gekregen
mocht het bouwwerk van de hemel
niet onaf blijven
en zo tooide U het zwerk
met lichten allerlei,
ja, al wat aan de hemel straalt:
Uw hand heeft het gemaakt,
het vormt nu bij elkaar de Hof
van U, de rijke Heer.

De wereldzee mocht niet woest
of onherbergzaam zijn
en wakkere zeelui zouden menig
haven mogen tellen.
Daarom werd de wilde zee
met eilanden bezaaid,
en zelfs omspoeld door hoge baren
zou geen eiland vrezen:
op zijn rondje grond weerstaat elk
moedig aan de golven,
vol vertrouwen op Uw leiding.
Want Uw achtbaar verbond
stelt hoog én laag gelijk, gekoppeld
in een en dezelfde wet,
en laat ze niet de opgelegde
grenzen overschrijden.

Verder mocht de aarde niet
al te vlak of naakt zijn.
Daarom hebt U heuvels doen
verrijzen, klaar voor de wijnstok,
en ook brede bossen lange
schaduwen laten werpen.
Daar mag dan geen desolate,
kale stilte heersen,
dus voorziet U de rijzige wouden
van dieren zonder tal.
Zo is er leven in het bos
en buit voor wie wil jagen.
Dan de vele vogels: duizend
zoetgevooisde scharen
doen met aardse harmonie
het welluidend woud weerklinken.

Zo wilde U het jaar met vele
vormen variëren
om de mens een oogst te geven
in een fraaie kringloop:
niet voortdurend lange dagen
die de grond verschroeien,
ook niet louter korte die
wat groeit van zon ontdoen.
Natuurlijk moest er meer zijn dan
werk, gezwoeg, geploeter:
daarom brengt de bedauwde nacht
de vermoeide mens rust.
En om te zorgen dat die mens
gezond kan blijven leven,
komen jullie, heilzame kruiden,
zomaar op uit de grond.
De Vader zaaide zelf, Zijn knik
deed wat de ploeg bewerkt.

En ik? Al zat mijn lichaam achter
ijzer goed beschermd,
al was mijn stem van ijzer, kon ik
zingen met duizend tongen,
al Uw liefdesgaven noemen
zou onmogelijk zijn.

Maar er is meer! Uw Vader, tronend
op een verborgen plaats,
voor mensenoog onzichtbaar en
geducht voor iedereen,

zond U naar onze aarde als Heer,
als Meester van het leven.
Al wie met passend eerbetoon
de Zoon is toegedaan
en beiden zijn gebeden wijdt
en naar het eeuwig leven...
<...>

U houdt strikt vast aan zuiverheid
en recht, maar na een zonde
kunt U moeiteloos de wetten
buigen, als een mens
het voorgeschreven levenspad
verblind verlaten heeft.

Uw aanblik moest voor onze zwakte
wel bevattelijk zijn.
Juist daarom gaf de Vader U
een menselijk gezicht
en sterfelijke ledematen.
Want wie durfde naar U
op te zien als U de aarde
betreden zou zoals U
bent wanneer U bliksemschichten
slingert met machtige hand
en hooggelegen plaatsen laat
sidderen voor straf,
of ook wanneer U kalm op dorstige
velden regen sproeit
en aarzelende korenaren
uit de voren trekt?

Maar Uw geboorte mocht ook niet
onopvallend zijn:
U werd ontvangen door een Maagd
— want kuis of goed getrouwd
was niet genoeg: dan kwam de Heer
wellicht nog bij een broer... —
nee, onbezoedeld moest U zijn
vanaf de moederschoot.

Zodra Uw jaren mettertijd
op krachten kwamen ging U
aan de slag: onwetende zielen
reddend met geboden
van de Vader, zwervers leiden
naar het rechte pad.

Daarbij moest helder zijn: de regels
komen echt van God.
Om dat te tonen hebt U de dood
onttroond, zieken verlost
en onverhoopt hun levenstaken
doen hervatten, blinden
weer het daglicht doen aanschouwen.
Daarbij liet U niets
onbeproefd om kwalijke
ideeën uit te bannen:
ja, U gaf de graven weer
gevoel, en liet sinds lang
geborgten ledematen weer
rijzen naar licht en lucht;
bemind overledenen hoorden
weer hun eigen naam.

En toen U als een goede Volger
heel de Wet vervuld had
en Uw hemelse geest zijn sterfelijk
huis verlaten ging
— waarmee U allen onderwees
de Wet voorop te stellen,
alles voor de hoogste God
te dulden, ja, dat ieder
door verachting van de dood
het eeuwig leven krijgt —:
na die vervulling van de orders
van Uw vader ging U
naar de hoge hemel terug.
De lichtende ether houdt daar
lome wolkenformaties weg:
het luchtruim blijft van U.

Wel moest de omvang vaststaan van
de massa der verdoemden
die hun oren jammerlijk
sluiten voor Gods regels,
en de nieuwe wet mocht niet
de oude doden binden.
Daarom reikt U tot in de helse
kerker, breekt de drempel
los en laat ontelbare scharen
vrij uit de duisternis gaan.
Alleen gebrandmerkt goddeloos
gespuis blijft opgesloten
en U maakt er alvast plaats

voor zondaars van de toekomst:
zij die niet in U geloven
of maar doen alsof!

O heilige God en eerbiedwaardige
Zoon van de hoogste God,
zodra Uw naam klinkt zullen geesten
— zij die wreed vermoord,
verjaagd uit eigen hart, het hart van
anderen hebben bezet —
krijzen, verbleken en op bevel
wijken, afstand nemen.
(U verrichtte toch ook vroeger
tal van wonderen?)
Zo blijven ze zweven, los van alles,
tussen hemel en aarde,
want de Vijand die door U
gebonden zit mag niets.

Ziet U thans hem die heer is door
verdiensten, vader door goedheid,
mild in zijn macht, een voorbeeld voor allen
in het juiste leven,
groot als zijn edicten die
Uw hoogste wet bekrachtigt:
maakt U hém mij tot een stralend
winnaar: *Constantijn!*
Geen beter schepsel schonk U ooit
de aarde, noch zult U dat
ooit nog schenken. Mogen de zoons
hun vader evenaren.